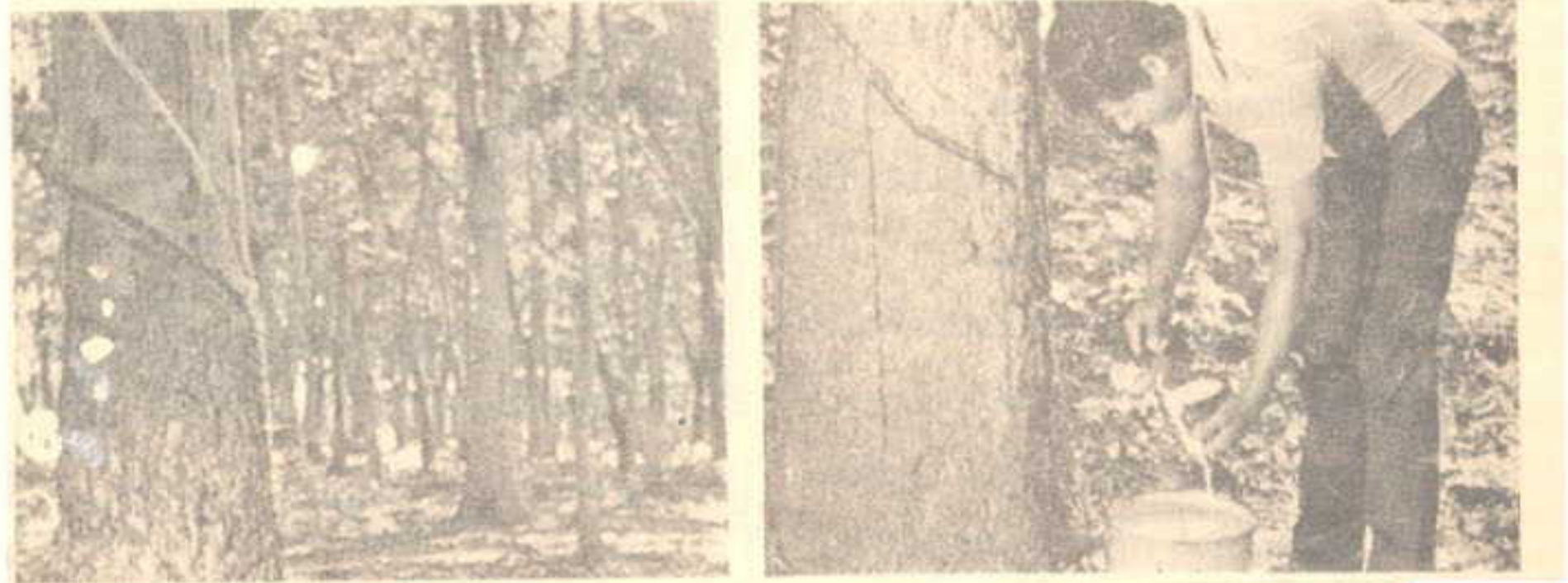

ข่าวมาตีพย์

ปีที่ ๓๔ ฉบับที่ ๘๙๐๒ วันพฤหัสบดีที่ ๑๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๖

การพัฒนาอุตสาหกรรม ชาบธรรมชาตินิในประเทศไทย เอกสิทธิ์ เตชชโกศลวิมลช

การพัฒนาอุตสาหกรรมยางธรรมชาติอันเป็นส่วนหนึ่งสำหรับที่มาของรายได้ประชาชาติ ทั้งนี้โดยมุ่งถึงผู้มีส่วนร่วมกันด้านเศรษฐกิจการยาง ของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลไกเจ้าของสวนผู้ปลูกยางเป็นสำคัญ

การเพิ่มรายได้ของเจ้าของสวนให้สูงขึ้น ในที่นี้หมายถึงการเพิ่มรายได้สุทธิของผู้ปลูกยางใน ๑๔ จังหวัดทางภาคใต้และ ๓ จังหวัดในภาคตะวันออกให้สูงขึ้น ชัดความสามารถในการเพิ่มรายได้ของเจ้าของสวนแต่ละจังหวัดแตกต่างกันไปตาม สภาพแวดล้อมทาง สังคม เศรษฐกิจ โดยเฉพาะแหล่งที่มาของรายได้ซึ่งไม่เหมือนกันโอกาสในการเพิ่มรายได้ สำหรับเจ้าของสวนใน ๓ จังหวัดภาคตะวันออก อาจมากกว่าใน ๑๔ จังหวัดทางภาคใต้เมื่อพิจารณาถึงโครงสร้างของเจ้าของที่มาแห่งรายได้ และรายจ่าย

ที่มาของรายได้และรายจ่าย ของแต่ละครัวเรือนก็แตกต่างกันไปในแต่ละชุมชน แต่ละจังหวัด เพราะขีดความสามารถในการเพิ่มรายได้ขึ้นอยู่กับโครงสร้างทางสังคมและเศรษฐกิจของเจ้าของสวนที่แตกต่างกัน การพัฒนาอุตสาหกรรมยางของประเทศ จึงจำเป็นต้องพิจารณาโครงสร้างเหล่านี้อย่างถี่ถ้วนและละเอียดและแก้ไขให้ตรงจุด จึงจะบรรลุวัตถุประสงค์

การพัฒนา อุตสาหกรรม ยางธรรมชาติ ของประเทศ จะต้องปฏิบัติแตกต่างกันไปตาม โครงสร้างที่ไม่เหมือนกันของแต่ละท้องที่ กล่าวคือ ส่วนคนไทยแท้ๆ ก็มีรายละเอียดที่ต้องแก้ไขไปอย่างหนึ่ง ส่วนไทยอิสลามก็แก้ไขไปอย่างหนึ่ง ส่วนคนจีนก็ปฏิบัติไปอย่างหนึ่ง เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อันเดียวกัน คือเพื่อเพิ่มรายได้ต่อครัวเรือนให้สูงขึ้น

การพัฒนาอุตสาหกรรมยางของประเทศ ไทย โดยมุ่งโครงสร้างทางเศรษฐกิจ และโครงสร้างทางสังคมอย่างกว้าง ๆ ยังไม่เป็นการเพียงพอ การพัฒนาจะก้าวไปอย่างมั่นคง และบรรลุเป้าหมายอย่างรวดเร็วได้จะต้องพิจารณาถึงรายละเอียดต่าง ๆ อันเป็นองค์ประกอบของรายได้

และรายจ่ายของเจ้าของสวนด้วย

องค์ประกอบทางด้านรายได้และรายจ่ายของเจ้าของสวนใน แต่ละจังหวัดไม่เหมือนกัน

เจ้าของสวนยางทางภาคตะวันออก โดยเฉพาะ จันทบุรี ตราด รายได้ส่วนใหญ่มาจากการทำสวนผลไม้ ประมง ขุดพลอย รายได้ต่อครัวเรือน โดยทั่วไปของเจ้าของสวนในทางนี้สูงกว่าภาคใต้ของประเทศในขณะเดียวกัน เจ้าของสวนใน ๑๔ จังหวัดภาคใต้ก็มีแหล่งที่มาของรายได้ไม่เหมือนกัน สุราษฎร์ธานี ชุมพร มีรายได้จากการทำนา ทำสวนผลไม้ ประมงเป็นหลักใหญ่กว่าการทำสวนยางมีเพียงไม่กี่จังหวัดที่ยังอาศัยรายได้จาก สวนยาง มากกว่าร้อยละ ๔๐

การพัฒนาจะทำด้านใดด้านหนึ่งไม่ได้จะต้องทำควบคู่ กันไป ทั้งด้าน การปลูก และการผลิต จึงจะได้ผลตามเป้าหมายที่วางไว้และการขยาย การพัฒนา ก็ควรจะแบ่งเป็น ๓ ระยะ คือ ระยะเฉพาะหน้า ระยะสั้นและระยะยาว ระยะเฉพาะ หน้าหมายถึงระยะ ที่มีเหตุการณ์เกิดขึ้นโดยปัจจุบันทันด่วนได้แก่ น้ำท่วม ไฟป่าลูกไหม้ โรคพืชระบาด เป็นต้นระยะนี้ส่วนใหญ่จะเป็นการให้ความช่วยเหลือเพื่อแก้ไขเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้แก่เจ้า ของสวนพอจะหาทางช่วยตนเองต่อไป ระยะสั้นเป็นระยะที่เจ้าของสวนยางยังกรีดยางที่ปลูกใหม่ไม่ได้ นับตั้งแต่ ๖ ปีลงมา ส่วนระยะยาวเป็นระยะที่นับแต่ปีแรกที่ได้เริ่มกรีดยางปลูกใหม่คือ ตั้งแต่ปีที่ ๗ เป็นต้นไป การช่วยเหลือที่จะเป็นผลทางพัฒนาก็ต้องดำเนินการทั้ง ๓ ทาง คือ การปลูกยาง การผลิต กระบวนการทำยางและการค้ายาง

แต่อย่างไรก็ตามปัญหาสำคัญที่เป็นอยู่ในปัจจุบันและดูเหมือนเป็น ปัญหาในแง่จิตวิทยาของเจ้าของสวนอยู่มาก ได้แก่ ปัญหาราคายางธรรมชาติ ซึ่งมีแนวโน้มเปลี่ยนแปลง อยู่เสมอ ทำให้เจ้าของสวนทุกระดับมีความลังเลใจที่จะพัฒนาสวนยางของตนให้ได้ผลผลิตเพิ่มขึ้นและเจ้าของสวนส่วนมาก แม้ผู้อยู่ในวงการยางบางท่านก็ยังไม่รู้ที่มาแน่ชัดของราคายางว่ามีโครงสร้างเป็นอย่างไร องค์ประกอบของราคายางจึงเป็นเรื่องที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในวงการยางโดยเฉพาะเจ้าของสวนควรมีความรู้ความเข้าใจถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีส่วนกระทบกระเทือนเกี่ยวกับราคายาง

ปัจจัยที่ทำให้ราคายางเพิ่มขึ้นหรือลดลง ได้แก่ปัจจัยที่เกี่ยวข้องในปรเทศและปัจจัย อื่นอันสืบเนื่องมาจาก

ต่างประเทศ บ้างก็ในประเทศอยู่ในลักษณะที่ควบคุมได้ง่ายว่า บ้างก็จากต่างประเทศ

บ้างก็ในประเทศก็ได้แก่

๑. คุณภาพการ ทำยางแผ่น ของเจ้าของสวน
๒. ความห่างไกลของสวนและระยะทางการขนส่ง
๓. ลักษณะการผูกขาดของพ่อค้าคนกลางท้องถิ่นได้พ่อค้ารับ ซ้อมากผูกขาด น้อยราคาก็สูงกว่าแห่งที่พ่อค้าน้อยมีการผูกขาดมาก
๔. ความ สามารถ ในการเก็บรักษาของของผู้ผลิต เจ้าของสวนที่ต้องการขายยาง เพราะรายได้ไม่พอรายจ่ายไม่สามารถเก็บรอไว้ขายเมื่อราคาสูงก็ยอมมี โอกาสขายยางราคาสูงน้อยกว่าผู้มีฐานะความเป็นอยู่ดีกว่า
๕. อุปสงค์ ของ โรงงาน อุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ยางเป็นวัตถุดิบในประเทศก็มีส่วนสำคัญต่อการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของราคา
๖. ความต้องการใช้ยางขึ้นแล้วเพื่อแปรสภาพเป็นเศษยางชนิดของโรงงานทำยางแท่ง
๗. ความต้องการเก็บ หรือส่งยางออกต่างประเทศของผู้ส่งออก หรือการพยุงราคา ของรัฐบาล

นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องและมี ส่วน ช่วย ในการ ขายยาง ของ เจ้าของสวนให้ได้ราคาดียิ่งขึ้น เป็นต้นว่า การประชาสัมพันธ์ข่าวสารการตลาด การ รวมกลุ่มการผลิตและการขายยางของเจ้าของสวนเล็กเหล่านี้ เป็นต้น

ทางด้านปัจจัยที่เกี่ยวข้อง สืบเนื่องมาจาก ต่างประเทศ ก็มีอยู่หลายประการและปัจจัยเหล่านี้ควบคุมได้ยาก เพราะราคาของประเทศไทย ขึ้น อยู่กับราคาของตลาดโลก โดยเฉพาะตลาดมาเลเซีย สิงคโปร์ โดยตรง และนิวยอร์ก ลอนดอน โดยทางอ้อม ปัจจัยเหล่านี้ได้แก่

๑. ความต้องการยางของตลาดโลก
๒. ค่าของเงินตราต่างประเทศ โดยเฉพาะเงินตราสกุลสำคัญๆ
๕. ความต้องการ บ้างก็ ที่เกี่ยวข้องกับยางธรรมชาติของโรงงานอุตสาหกรรมหรือผู้

ใช้โดยทั่วไป เช่น ความต้องการยางสังเคราะห์ซึ่งสามปกติ การผลิตวัตถุดิบสำเร็จรูป ทุกชนิดที่ใช้ยางเป็นวัตถุดิบ จะใช้ยางธรรมชาติและยางสังเคราะห์ควบคู่ในสัดส่วนที่แตกต่างกันอยู่เสมอ

๕. ค่าใช้จ่าย ในการ ขนส่ง ยาง ไปต่างประเทศ โดยเฉพาะ ค่าระวางเรือและค่าเก็บรักษาอย่างก่อนส่งถึงมือผู้ใช้

๖. การเพิ่มขึ้น หรือ ลดลง ของอุตสาหกรรมผู้ใช้ยางเป็นวัตถุดิบเพื่อการผลิต ในต่างประเทศ

๗. สถานการณ์ แวดล้อม ของโลก โดยเฉพาะ อย่างยิ่ง เป็น ปัญหา ทางด้าน สงคราม และการเมืองระหว่างประเทศ

เกี่ยวกับเหตุการณ์ภายนอกนี้ขณะนี้ประเทศไทย ผู้ผลิตยาง ธรรมชาติ ของโลก โดยเฉพาะ ประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย ไทย ศรีลังกา และอื่นๆ พยายามที่จะหามาตรการที่จะทำให้อายุการใช้งานไม่เปลี่ยนแปลงมากจนเกินไป ทั้งนี้โดยพยายามร่วมมือประสานงานกับประเทศผู้ใช้สำคัญ ๆ เป็นต้นว่า สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น เยอรมันตะวันตก แคนาดา และอังกฤษ และประเทศอื่นๆ เพื่อเป็นการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งคิดว่าคงจะได้ผลบ้างไม่มากนักน้อย แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับระยะเวลา และเหตุการณ์แวดล้อมต่างๆ ไป เป็นสำคัญ

